

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ՀՈՎԻԻ ԱՍՏՂԸ

Կը ծագիս իրիկուն
Վաղ այնքան,
Կ'անհետիս մինչ առտուն
Ու ճոյնքան:

Պաղպաջուն եւ կախարդ
Լոյս ցայգուն,
Կապոյսին ճըլի կաթ
Միճ անուն:

Սարակներ կ'երկարեն
Իրենց շուրթ,
Որ ծիծ տա ու ասեն
Գանձը լուրթ:

Դաւորայք, այգիներ
Եւ ամայք,
Քեզ կարծես են ընտրեւ
Մասնուակ:

Ծաղիկներ, դալարիք
Եւ ծառեր,
Գլխիւնին ճեզ պահիկ
Մ'են ծըռեր:

Պուրակներ են համակ
Լուսաթով,
Կ'ըզգենուն նոր հրմայք
Սիրաթով:

Դուն լըռած բերդերուն
Հընամի

Կը շողաս՝ շողողուն
Աւելի:

Հոն եղիք թագ, պլսակ
Մարգարէ,
Դիւցազնին ալ փնջակ
Մը կերէ՛:

Հովիւներ եւ հօտեր
Կ'արբեման,
Երբ ցոյգ է սըփառներ
Դաւան համայն:

Կը դառնան երբ բոլոր
Հովիւ, հօս,
Պերճօրէն դիմաւոր
Անոնց մօս:

Հօտաղին դուն հօտաղ
Անսրբինգ,
Ձերգրած լուսասա՛ղ,
Բայց լըռիկ:

Սըրինգն հոն կ'երգէ իեզ
Դէմ դիմաց,
Կը թողուք սիրակէզ
Երկու լաց:

Զոյգ սրբինգ, զոյգ արցունք,
Ո՞ր մէկուն
Ունկընդեմ հօս, բարձունք
Շրւարուն:

1934, Աթէնք

Լ.Ե.Ռ.Ն. ԷՍԱՃԱՆԵՍՆ

